

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **P. K.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře v Praze 8, Černého 517/13, PSČ 182 00

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, PSČ 500 03

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. března 2017, č. j. KUKHK-9127/DS/2017/GL-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „*správní orgán*“) ze dne 15. 11. 2016, zn. P/1231/2016/OS1/Pach, č.j. MMHK/205354/2016, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 25. 4. 2016 v 06:41 hodin na silnici I/35 na obchvatu obce Všešary u koupaliště ve směru jízdy na Hořice mu byla jako řidiči naměřena rychlost 117 km/h, po odečtu tolerance 3 % rychlost 113 km/h, při řízení nákladního vozidla Iveco Daily, rz x, a to měřícím zařízením RAMER 10 C, v úseku pozemní komunikace, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500,- Kč a zároveň povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000,- Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost žalovaného i jemu předcházejícího správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Spatřoval ji v nevypořádání svých námitek a důkazních návrhů správním orgánem, které uvedl v podání ze dne 14. 7. 2016 (odvolací námítka proti prvnímu rozhodnutí správního orgánu). Šlo sice o doplnění odvolacích důvodů pro předcházející odvolací řízení, ale podle zrušujícího rozhodnutí žalovaného se s nimi byl správní orgán povinen při novém projednání věci vypořádat. To však podle žalobce následně neučinil nejen správní orgán, ale ani žalovaný.
3. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí dále žalobce spojoval s jeho tvrzenou nesrozumitelností, kterou spatřoval v tom, že výrok a odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu jsou ve vzájemném rozporu. Správní orgán totiž ve výroku rozhodnutí uvedl, že v jednání žalobce shledává přestupek zaviněný nedbalostně, avšak v jeho odůvodnění uvádí, že jde o zavinění ve formě nepřímého úmyslu. Obdobně shledává žalobce nesrozumitelnost rozhodnutí též v rozporu výroku o sankci a jeho odůvodnění. Ve výroku je totiž žalobci uložena toliko pokuta, v odůvodnění však správní orgán uvádí, že: *„Dle závažnosti spáchaného přestupku má správní orgán za to, že výše uložené pokuty se zákazem činnosti je závažnosti přestupku odpovídající.“* Z uvedeného žalobce dovozuje, že správní orgán zamýšlel dle odůvodnění uložit žalobci též zákaz činnosti, což však nekoresponduje s výrokem rozhodnutí. Tento žalobní bod, týkající se tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, ukončil žalobce s tím, že správní orgán nijak neodůvodnil, proč od naměřené rychlosti odečetl (právě) 3 km/h. Podle žalobce se buď jedná o postup, který nemá žádný podklad, a pak se jedná o libovůli správního orgánu, nebo se jedná o postup, který určitý podklad nebo základ má, nicméně z rozhodnutí správního orgánu to nevyplývá. V obou případech je však rozhodnutí správního orgánu i z těchto příčin nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nelze připustit, aby si správní orgán bez řádného zdůvodnění upravoval hodnotu naměřenou certifikovaným měřidlem.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobce zpochybňoval výsledky měření rychlosti a jejich odůvodnění. Poukazoval na to, že *„prostřednictvím svého zmocněnce již na ústním jednání namítal, že si během jízdy povšiml, že měřící vozidlo nestálo rovnoběžně s vozovkou, ale předeek vozidla vybočoval vlevo k podélné ose vozovky.“* Z toho dovozoval, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze, přičemž správní orgán nerozporoval, že nerovnoběžné ustavení měřícího vozidla je v rozporu s Návodem k obsluze. Vzdor tomu k uvedené námitce uvedl, že se jedná o účelové tvrzení, o subjektivní vnímání řidiče, že toto tvrzení uvádí pouze zmocněnec, že bylo měřeno kalibrovaným měřícím zařízením, obsluha rychloměru byla proškolená a že tvrzení

žalobce nemá žádné reálné opodstatnění, neboť v případě jakékoliv vady měření nedojde ke změření. Tyto úvahy má však žalobce za irelevantní z následujících důvodů.

5. Správní orgán totiž nijak neodůvodnil, proč dochází k závěru, že se jedná o účelové tvrzení, přičemž samotné konstatování nelze považovat za přezkoumatelné odůvodnění. Skutečnost, zda je vozidlo ustaveno rovnoběžně s vozovkou, nebo nikoliv, je pak povahy objektivní, takže tvrdí-li žalobce, že vozidlo nestálo rovnoběžně s vozovkou, nelze jeho tvrzení odmítnout tvrzením, že se jedná o subjektivní vnímání, neboť (ne)rovnoběžnost ustavení dvou objektů vnímá každá zdravá osoba stejně. Uvedenou skutečnost pak vnímal sám žalobce a uvedl ji prostřednictvím svého zmocněnce. Pokud tedy policisté netvrdili, že stáli nerovnoběžně, měl správní orgán zasahující policisty vyslechnout, neboť neznal-li správní orgán stanovisko policistů k tomu, jak bylo měřící vozidlo ustaveno, nemohl vycházet z toho, že policisté tvrzení žalobce popírají. Samotná kalibrace resp. ověření rychloměru pak nezajistí, že měření vždy proběhne v souladu s Návodem k obsluze. Tomu ostatně odpovídá informace uvedená v ověřovacím listu, a totiž, že měření je povoleno pouze při postupu v souladu s Návodem k obsluze. Pokud by tomu bylo tak, jak uvádí správní orgán, jednalo by se o informaci zmatečnou, neboť situace, kdy by bylo měřeno v rozporu s Návodem, by nastat ani nemohla. Ani samotné proškolení přitom nemůže prokázat, že policisté v konkrétním případě postupovali v souladu s Návodem k obsluze. Za neprokázané má žalobce rovněž tvrzení, že v případě jakékoliv vady nedojde k měření. Podle žalobce použitý rychloměr není schopen vyhodnotit, že při měření nebyl dodržen požadavek na rovnoběžné ustanovení, což by vyšlo najevo, pokud by byl proveden žalobcův důkazní návrh na provedení důkazu Návodem k obsluze. Šlo tak pouze o ničím nepodložené tvrzení, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
6. Z uvedeného žalobce dovozoval, že námitky žalobce nebyly řádně (resp. vůbec) vypořádány, že napadená rozhodnutí jsou tedy nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, a rovněž nezákonné pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, neboť žalobce do řízení vnesl pochybnost o provedeném měření, přičemž tyto pochybnosti nebyly odstraněny. Zůstala tak pochybnost o zákonnosti jediného důkazu o vině žalobce, a tedy též pochybnost o jeho vině. Napadená rozhodnutí tak měl žalobce za v rozporu s § 3 správního řádu.
7. Ve třetím žalobním bodu žalobce vyslovil nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů jich se týkajících na webu Nejvyššího správního soudu a zároveň navrhoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Tento žalobní bod se však dané přestupkové věci netýkal, proto se jím krajský soud ani dále nezabýval, nehledě na to, že směřuje vůči Nejvyššímu správnímu soudu, nikoliv nadepsanému krajskému soudu.
8. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 2. 6. 2017. Odkázal se v něm plně na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a dodal, že skutečnosti obsažené v předmětném spisovém materiálu považuje za prokázané. Žalobce překročil rychlost jízdy mimo obec

minimálně o 23 km/h, což bylo řádně zadokumentováno (viz oznámení přestupku Policií ČR na č.l. 1 až 9 správního spisu, včetně fotodokumentace na č.l. 3 a 8 správního spisu, protokol o ústním jednání ze dne 19. 5.2016 na č.l. 14 až 15 správního spisu, předmětné vozidlo bylo zastaveno a totožnost řidiče byla ověřena dle OP č. 115230256 a dle ŘP č. EI 210759).

10. K žalobcem zmiňovanému podání ze dne 14.7.2016 žalovaný uvedl, že se týkalo již předcházejícího rozhodnutí v této věci tj. rozhodnutí ze dne 20. 5. 2016, které bylo zrušeno žalovaným, a to rozhodnutím ze dne 14. 9. 2016, č.j. KUKHK-28846/DS/2016/GL. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí ze dne 15. 11. 2016 vypořádal s uvedenými námitkami.
11. V rámci řízení bylo prokázáno, že žalobce spáchal přestupek aktivním jednáním, k jehož spáchání použil technický prostředek - motorové vozidlo značky Iveco Daily, rz x, s nímž překročil dovolenou rychlost. Objektem přestupku je právem chráněný zájem, který byl spácháním přestupku porušen. V daném případě je nepochybné, že žalobce spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Z pořízených důkazních prostředků ve spise založených je zřejmé překročení rychlosti vozidla mimo obec.
12. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem. Navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

13. Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 8. 2. 2019. Žalobce se z účasti na něm omluvil z důvodu pracovní zaneprázdněnosti. Současně vyslovil souhlas s tím, aby bylo rozhodnuto ve věci bez jednání. Vzhledem k důkaznímu návrhu žalobce ale krajský soud přesto ve věci jednal a při jednání provedl důkaz, který žalobce navrhoval, tedy Návodem k obsluze použitého měřicího zařízení. Žalovaný se z účasti na jednání rovněž omluvil, když předtím již vyslovil souhlas s projednáním věci bez jednání postupem dle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“). Krajský soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s., přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.
14. Ze správního spisu jsou pro rozhodnutí ve věci relevantní následující listiny. Předně Úřední záznam o podezření z přestupku spáchaného žalobcem dne 25. 4. 2016, sepsaný Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, odborem služby dopravní policie Hradec Králové č.j. KRPH-40810/PŘ-2016-0500DP (viz č.l. 2 správního spisu), v němž je policisty zadokumentováno, že dne 25.4.2016, v 06:41 hodin, na silnici I/35, na obchvatu obce Věstary u koupaliště, ve směru jízdy na Hořice, jel řidič (žalobce) motorového vozidla Iveco Daily, rz x, rychlostí 113 km/h (po odečtení možné tolerance), a to v úseku pozemní komunikace, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h. Žalobci byl vysvětlen důvod zastavení, tj. překročení nejvyšší povolené rychlosti o 23 km/h. Podle obsahu této listiny se žalobce na místě k věci nevyjádřil, není o tom v ní žádná zmínka, pouze záznam podepsal. Na č.l. 3 správního spisu je Záznam o přestupku s fotografickou dokumentací nákladního vozidla zn. Iveco Daily, rz x, která

byla pořízena měřičem rychlosti RAMER 10C, s naměřenou rychlostí 117 km/h, ze dne 25.4.2016, v 06:41 hodin, na silnici č. I/35 (GPS délka 015°45'13.374" E, GPS šířka 50°15'32.322" N). Pod č.l. 4 správního spisu je veden Úřední záznam ze dne 28. 4. 2016, ve kterém je popsán průběh zadokumentování přestupku. Plyne z něho, že po zastavení vozidla Iveco u odbočky na obec Chlum, byl jeho řidič ztotožněn a byl v něm zjištěn žalobce. Žalobce byl přitom zakročujícím policistou seznámen s důvodem zastavení, konkrétně pro porušení ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Tedy překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec v úseku pozemní komunikace, kde je zákonem povolena nejvyšší rychlost 90 km/h. Žalobce na místě s přestupkem nesouhlasil, a podle uvedeného úředního záznamu policistům sdělil, že má pojištění u společnosti DAS. Součástí spisového materiálu je dále Ověřovací list č. 78/15 ze dne 11.5.2015 (viz č.l. 5 správního spisu) o provedené kalibraci měřicího zařízení RAMER 10C, výr. č. měřidla 12/0024, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Součástí správního spisu je i doklad Policie ČR, který potvrzuje proškolení zakročujících policistů z obsluhy radarového silničního rychloměru RAMER 10C (viz č.l. 9 správního spisu). Potud základní důkazy pro rozhodnutí o přestupku.

15. Přestupkové řízení bylo zahájeno listinou správního orgánu ze dne 2. 5. 2016, kterou byl žalobce zároveň předvolán k ústnímu jednání na den 19. 5. 2016. Žalobce při něm zastupoval obecný zmocněnec Ing. M. J.. Po provedeném dokazování požádal zmocněnec žalobce o stanovení lhůty, ve které se písemně k předmětné věci vyjádří. Zároveň požádal správní orgán o pořízení kopie spisu. K podnětu správního orgánu k věci uvedl, že *„obviněný si není vědom, že by se v uvedený den dopustil přestupkového jednání, kdy rozhodně popírá, že by překročil stanovenou rychlost v daném úseku, kde jezdí téměř každý den, a proto ví, že je v daném úseku nejvyšší povolená rychlost maximálně 90 km/h, a dále ví, že zde policisté PCR mají stanoviště pro měření maximálně povolené rychlosti. Proto v tomto úseku, a nejen zde, dodržuje maximálně dovolenou rychlost. V uvedený den si během jízdy řidič P. K. povšiml policejního vozidla zn. VW Passat, podél pravého okraje vozovky, kdy však toto vozidlo nestálo rovnoběžně s pravým okrajem vozovky, kdy přední část vozidla vybočovala vlevo k podélné ose vozovky. Proto je obviněný přesvědčen o tom, že změřená rychlost jeho vozidla byla změřena v rozporu s návodem k použití radarového rychloměru, přičemž tato neodpovídala a byla zkreslená. Proto na základě výše uvedeného obviněný navrhuje správnímu orgánu řízení proti jeho osobě zastavit.“*
16. K těmto námitkám se vyjádřil správní orgán v rozhodnutí ze dne 15. 11. 2016, zn. P/1231/2016/OS1/Pach, č.j. MMHK/205354/2016, které předchází žalovanému rozhodnutí, na straně třetí dole takto:
- „K výše popsanému vyjádření přítomného zmocněnce Ing. M. J. o tom, že si řidič pan P. K. při své jízdě povšiml stojícího policejního vozidla VW Passat, které však nestálo rovnoběžně s pravým okrajem vozovky, je pouze účelovým tvrzením, kdy se jedná o subjektivní vnímání řidiče, kdy tuto skutečnost uvádí v rámci řízení pouze jeho zmocněnec. Dle Návodu k obsluze měřicího zařízení RAMER 10C se jedná o kalibrované měřicí zařízení, dle přiloženého Ověřovacího listu č. 78/15 ze dne 11.5.2015 Autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s., Letecká 1110 584 04 Kunovice, dále obsluha tohoto zařízení je prováděna řádně proškolenými policisty k obsluze radarového měřiče rychlosti RAMER10C, dle přiloženého seznamu proškolených policistů Policie České republiky ze dne 3.8.2015 pod č.j. KRPH-103048-3/ČJ-2015-0500DP. V neposlední řadě tvrzení zmocněnce řidiče, že změřená rychlost vozidla byla změřena v rozporu s Návodem k použití radarového rychloměru, přičemž tato*

neodpovídala a byla zkreslená, nemá žádné reálné opodstatnění. Uvedené měřicí zařízení je zkonstruováno takovým způsobem, že v případě jakéhokoli nedostatku, jako je nastavený úhel měření, potřebná vzdálenost od měřeného vozidla, dostatečné světlené podmínky a další potřebné skutečnosti jsou automaticky vyhodnocovány a v případě potřeby se objeví „chybová hláška“ o tom, že zařízení není schopno provést požadovaný úkon změření rychlosti projíždějícího vozidla a tím nelze získat finální snímek s uvedením všech potřebných informací, tak jak je v příloženém Záznamu o přestupku ze dne 25.4.2016 v 06:41 hodin. Pokud se jedná o přesné místo, ve kterém stálo policejní vozidlo s měřicím zařízením, je toto popsáno v sepsaném Úředním záznamu zakročujících policistů PČR a poloha GPS, dále v odůvodnění vyhotoveného Rozhodnutí správního orgánu a rovněž tak uvedením při prováděném ústním jednání, při kterém pověřený zmocněnec správnímu orgánu sdělil, že řidič vozidla Iveco pan P. K. viděl stojící policejní vozidlo VW Passat při pravém okraji, neboť uvedené místo zná a je mu také známa skutečnost, že v daném místě policisté Policie České republiky opakovaně provádějí kontrolní měření rychlosti projíždějících vozidel. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nemá správní orgán žádné pochybnosti o tom, že by měření rychlosti neprobíhalo v souladu s Návodem k obsluze měřicího zařízení, kdy byl výše zadokumentovaný přestupek bezpečně zjištěn a dostatečně prokázán na základě skutečností uvedených v předmětném spisovém materiálu.“

17. Správní orgán rozhodl v dané věci poprvé rozhodnutím ze dne 20. 5. 2016, č.j. MMHK/094834/2016, a uznal jím žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal podáním ze dne 20. 6. 2016. Neuvedl v něm však jedinou věcnou námitku, když vedle konstatování, že odvolání podává, žádal pouze o zaslání kopií částí správního spisu a dále se dožadoval informace o tom, která osoba bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat její podjatost. Šlo tak o odvolání tzv. blanketní, k jehož doplnění jej správní orgán vyzval podáním ze dne 24. 6. 2016 (s příslušným poučením), a to ve lhůtě 5 dnů od převzetí výzvy k doplnění. Protože v uvedené lhůtě zmocněnec žalobce na výzvu nereagoval (výzvu převzal dne 1. 7. 2016), postoupil správní orgán blanketní odvolání žalobce spolu se správním spisem k rozhodnutí žalovanému. Doplnění odvolání bylo doručeno správnímu orgánu až dne 14. 7. 2016 a ten je postoupil žalovanému. Rozhodnutím ze dne 14. 9. 2016, č.j. KUKHK-28846/DS/2016/Gl, pak žalovaný rozhodnutí správního orgánu ze dne 20. 5. 2016, č.j. MMHK/094834/2016, zrušil a věc mu vrátil k novému projednání pro jeho nepřezkoumatelnost. Pro další postup zároveň stanovil, že se správní orgán musí věci znovu zabývat, zejména i „*obviněným uvedeným vyjádřením k podkladům před vydáním rozhodnutí.*“
18. Následně dne 11. 10. 2016 zaslal správní orgán zmocněnci žalobce „*Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí*“, přičemž ten je obdržel dne 21. 10. 2016. Seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí mohl do dne 26. 10. 2016. Zmocněnec žalobce však již žádné další věcné námitky neuváděl, s výjimkou námitky podjatosti oprávněné úřední osoby, která ale byla jejím nadřízeným usnesením ze dne 10. 11. 2016 zamítnuta. Poté rozhodl správní orgán znovu ve věci rozhodnutím ze dne 15. 11. 2016, zn. P/1231/2016/OS1/Pach, č.j. MMHK/205354/2016. Jím žalobce opět uznal vinným ze spáchání předmětného přestupku. Žalobce se proti němu prostřednictvím svého zmocněnce znovu odvolal a opět pouze blanketním způsobem. Dožadoval se pouze zaslání kopií listin ze správního spisu a informace o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost. Znovu tak musel být

zmocněnec žalobce vyzýván k doplnění odvolání, na což však vůbec nereagoval. O jeho odvolání rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím.

19. Žalobce spojoval nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí předně s tím, že nebyly vypořádány jeho námitky obsažené v jeho podání ze dne 14. 7. 2016, které zároveň v žalobě specifikoval pod písmeny a) až g). Byť je těchto námitek povícero, jejich podstata je jediná. Jde o to, zda platí, že rychloměr RAMER 10C disponuje funkcí, která zabezpečí, že v případě, kdy nejsou dodrženy podmínky měření stanovené Návodem k jeho obsluze, nedojde vůbec k měření rychlosti vozidla či naopak, že i tak k měření dojde, ale chybnému. Správní orgán se touto otázkou zabýval na str. 4. nahoře odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí a jeho závěru krajský soud vzhledem k dále uvedenému přisvědčuje. Jde totiž o záležitost opakovaně v judikatuře Nejvyššího správního soudu probíranou, naposledy, co je krajskému soudu známo, pak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 303/2017-39, v němž je k ní uvedeno následující:
20. „[28] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že otázkou vlivu nedodržení návodu k obsluze na fungování radarového měřicího zařízení RAMER 10C se již ve své judikatuře zabýval a dospěl k závěru, že *„Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“* (viz rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.“
21. Ve stejném duchu judikoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č.j. 7 As 309/2015-51, v němž je mimo jiné uvedeno k funkci měřicího zařízení RAMER 10C toto (dále citace od šesté strany dole tohoto rozsudku):
22. „Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda krajský soud napravil výše uvedenou vadu, pro kterou byl zrušen jeho původní rozsudek. Nejvyšší správní soud připomíná, že v původním rozsudku krajskému soudu uložil, aby jeho tvrzení o tom, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, podepřel *„listinnými důkazy nebo znaleckým posudkem“*.
23. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud toto pochybení napravil. Ze soudního spisu krajského soudu vyplývá, že krajský soud poté, co obdržel výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu, vyžádal od žalovaného přípisem ze dne 12. 6. 2015 návod k obsluze (měřicího zařízení RAMER 10C), který mu byl bezodkladně předložen. Výzvou ze dne 15. 7. 2015 krajský soud vyžádal od výrobce předmětného zařízení vyjádření („sdělení“), zda lze na základě snímku z měření určit, zda bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze, resp. zda by v případě nedodržení návodu k obsluze vůbec nedošlo ke změření rychlosti, a jak by se tato okolnost projevila na výstupu z měřicího zařízení.
24. Dne 21. 7. 2015 bylo krajskému soudu doručeno vyjádření ze dne 20. 7. 2015, které vypracovalo Autorizované metrologické středisko pro silniční rychloměry AMS K 22, se sídlem Letecká 1110, 686 04 Kunovice. Vyjádření podepsal Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm uvedl, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Připustil sice, že nelze obecně konstatovat, že v případě nedodržení

návodu k obsluze by vůbec nedošlo ke změření rychlosti. Nedodržení návodu k obsluze by se např. mohlo projevit tím, že měřené vozidlo bude na snímku v nesprávné pozici, resp. že bude na snímku zobrazena jenom malá část vozidla. Při nesprávném způsobu jízdy měřicího vozidla může radar vyhodnotit měření jako nesprávné a neuloží záznam o přestupku (viz návod k obsluze kapitola 6.3.1.3). Tak tomu však v daném případě nebylo a radar měření vyhodnotil jako správné a vytvořil záznam měřeného vozidla. Vozidlo je na snímku umístěno v poloze odpovídající měření podle návodu k obsluze. Měření tedy proběhlo v souladu s návodem k obsluze.

25. Krajský soud následně vyžádal doplnění citovaného vyjádření (ze dne 20. 7. 2015), neboť se v něm uvádí, že při „nedodržení návodu k obsluze by vůbec nedošlo ke změření měřeného vozidla. Podle bodu 4.1.3. návodu však dochází k ověření výsledku měření a případně k anulaci měření.“ Krajský soud proto požádal o to, aby byl objasněn závěr ve vztahu k uvedenému ustanovení.
26. Dne 4. 8. 2015 bylo krajskému soudu doručeno požadované doplnění ze dne 3. 8. 2015. I pod ním je podepsán Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm uvedl, že kapitola 4.1.3. popisuje funkci měření a vnitřní činnost měřící jednotky radaru, toto je interní záležitost konstrukce radaru a tím, že radar provedl záznam (v daném případě č. 0000002120, který byl proveden dne 24. 10. 2013 v 19:43:33 radarovým rychloměrem RAMER 10C, v. č. 12/0020), je zaručeno, že vnitřní verifikaci měřené rychlosti vyhověly a měření je tudíž správné. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, konkrétně kapitola 6.3.1.3, která se vztahuje na měření za jízdy, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.
27. Jak vyplývá ze shora citovaného závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, bylo úkolem krajského soudu podpořit důkazy své tvrzení vztahující se k funkčnosti měřicího zařízení, což krajský soud jednoznačně splnil. Z listinných důkazů, které krajský soud obstaral, z návodu k obsluze a vyjádření podaného kvalifikovaným subjektem v oblasti metrologie silničních rychloměrů vyplývá, že návod k obsluze byl dodržen. **Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k zobrazení výsledku měření na displeji radaru ani k jeho uložení, což však v daném případě nenastalo. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.** Krajský soud tedy napravil své původní pochybení a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje. Nejvyšší správní soud není ani názoru, že by předmětné vyjádření bylo zmatečné, nedostatečné či trpělo dalšími vadami, pro které by z něj nebylo možno vycházet. Z vyjádření jednoznačně vyplývá, že návod k obsluze byl dodržen a lze proto z výstupu z měřicího zařízení vycházet. Zpracovatel vyjádření se zabýval konkrétní situací, zhodnotil ji, přičemž jeho úvahy jsou srozumitelné a plně přezkoumatelné. Nelze proto vytýkat krajskému soudu ani to, že s poukazem na uvedené vyjádření odmítl provést další navrhované důkazy. Krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, a ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne

23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13 atp.), řádně zdůvodnil, z jakého důvodu nevyhověl důkazním návrhům.“
28. Krajský soud provedl při jednání důkaz žalobcem navrhovaným Návodem k obsluze měřicího zařízení RAMER 10C, jehož podstatné části založil do soudního spisu. Konkrétně ty, v nichž je popsána funkce tohoto měřiče rychlosti a jeho instalace na stanovišti. Výsledky tohoto dokazování, v kontextu výše zmíněné judikatury Nejvyššího správního soudu, však na závěrech správního orgánu nemohly nic změnit. Pokud správní orgán spojoval svůj shora uvedený závěr o funkcích měřicího zařízení RAMER 10C s existencí výstupu z měřicího zařízení v podobě finálního snímku, v němž jsou zaznamenány všechny potřebné informace, a kdy je vozidlo na snímku ve správné pozici, argumentoval správně. Důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky, byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (viz ověřovací list radaru) a proškolenými příslušníky policie.
29. Lpění žalobce na tom, aby bylo prokázáno, že měřicí vozidlo bylo ustaveno rovnoběžně s komunikací, se nepochybně opírá o konstataci v Návodu na jeho straně 72. Je však rozumně pochopitelné, že takovou skutečnost, a to s jakýmkoliv časovým odstupem, lze prokazovat velmi těžko. Půjde vždy jen o tvrzení, což dělá žalobce i v žalobě. V této souvislosti by proto byly zbytečné i výslechy zasahujících policistů, aby přesně v terénu ukázali, kde jejich vozidlo stálo. Tato okolnost je však pro zjištění řádného skutkového stavu ostatně irelevantní, neboť zde existují vedle správního spisu, s nímž lze spojit správnost měření (listina o proškolení policistů k měření daným měřicím zařízením + fotodokumentace), ony zmíněné sebekontrolní funkce předmětného měřicího zařízení, jak je o nich pojednáno výše a které na rozdíl od subjektivních vjemů kohokoliv objektivní jsou. Nachází-li se proto ve správním spisu výsledek měření radaru v podobě uloženého záznamu, na němž jsou vyplněny všechny položky, včetně fotografie celého měřeného vozidla, nezbyvá než konstatovat, že Návod k obsluze měřicího zařízení musel být dodržen, že musely proběhnout správně interní testy a verifikace měření, neboť jinak by nedošlo k zobrazení výsledku měření, k záznamu snímku. A to došlo. Žalobce naopak nemá oproti těmto argumentům na podporu svého tvrzení vůbec nic. Jen vyspekulované a ničím nepodložené tvrzení.
30. Krajský soud se tak na rozdíl od žalobce vůbec nepodivuje ani nad tím, že správní orgán označil tvrzení, že měřicí vozidlo nestálo rovnoběžně s vozovkou, za účelové. Jak již bylo řečeno, tuto tvrzenou okolnost totiž žalobce vůbec nedoložil. Krom toho si je třeba položit otázku, co by žalobcovo tvrzení mělo pro výsledek měření znamenat? S ohledem na výše uvedené prostě nic, je to jedna z dalších obstrukcí, tak jako je tomu běžné ve věcech řady dalších přestupců na úseku provozu na pozemních komunikacích, kteří jsou pojištěni proti pokutám a v této souvislosti zastupováni advokáty Mgr. J. T. či Mgr. V. V. nebo jako v dané věci ve správním řízení Ing. M. J.. Ostatně i v tomto případě platila soudní poplatek za žalobce Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo. Pokud jde o seznam proškolených policistů radarového silničního rychloměru RAMER 10C, byl vystaven Krajským ředitelstvím Policie Královéhradeckého kraje, jeho pověřeným školitelem, a krajský soud proto nemá sebemenšího důvodu pochybovat o tom, že tento seznam odpovídá skutečnosti. Policisté, kteří prováděli měření, jsou v tomto seznamu zahrnuti. Pouhé proškolení pak jistě samo o sobě nezaručí, že měření proběhne v souladu s Návodem, ale již jen samotný předpoklad tomu dává. Kdežto žalobcovy námitky typu, že si za jízdy povšiml, že měřicí vozidlo nestálo rovnoběžně s vozovkou (je s podivem, že

toho si všiml, ale nohu z plynu nesundal), zpochybňování toho, zda byli policisté skutečně proškoleni, námitky, že policisté nepostupovali v souladu s Návodem atd., uplatněné bez pádných argumentů pro taková tvrzení, jsou pouhými spekulacemi, kterými se krajský soud s ohledem na obsah správního spisu více zabývat nemusel. Bylo by to totiž stejně tak k ničemu, jako řešit např. námitku, že měřicí zařízení nemělo nabité baterie, proto také nebylo postupováno s Návodem, a proto bylo také měření chybné.

31. Neobvyklá je pak námitka, že správní orgán zřejmě zamýšlel žalobci uložit též zákaz činnosti. Jako kdyby žalobce stál o to, aby byl za své protiprávní jednání postížen přísněji. Což ovšem nebylo možné a zástupce žalobce to nepochybně ví, neboť za daný přestupek bylo možno uložit podle tehdy platného § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu jen pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Žalobci tak byl uložen trest na úplně spodní hranici zákonné sazby. Stejným způsobem zaplevelujícím žalobu je námitka, podle které správní orgán nijak neodůvodnil, proč „*od naměřené rychlosti odečetl (právě) 3km/h.*“ Správní orgán tak učinil zřejmě proto, že má tuto otázku nejen za obecně známou, ale za známou zvláště pak Mgr. V. V., když ten se musel s touto otázkou setkat a také setkal v nespočetných případech, v nichž zastupoval nedisciplinované řidiče. Dalo by se též předpokládat, že má-li být již někdo potrestán za protiprávní jednání, s nímž se neztotožňuje, že bude jeho zájmem, aby míra následku, za který je postihován, byla co nejmenší. Uvedená námitka však ve své podstatě směřuje k opaku, přičemž odpověď na ni je zcela banální. Podle Návodu k obsluze předmětného měřicího zařízení je totiž maximální povolená chyba měření při rychlosti nad 100 km/h 3% (viz jeho strana 21, část 4.3 Technické parametry), takže tato možná chyba byla v zájmu žalobce odečtena od naměřené rychlosti. Lze tak shrnout, že neodpovídá skutečnosti, že by námitky žalobce ze dne 14. 7. 2016 nebyly vypořádány, že by zůstaly bez povšimnutí.
32. Nedůvodná je i námitka, že ve výroku rozhodnutí není uveden údaj o bodovém postihu žalobce za spáchaný přestupek. Výčet sankcí podle tehdy platného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, které bylo možno přestupci uložit, byl totiž stanoven v jeho § 11 odst. 1. Sankční povaha bodového záznamu však neznamená, že by bodový záznam byl takovou sankcí, jež by se měla obligatorně uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku ve smyslu § 77 zákona o přestupcích. Nehledě na to, že o počtu přičítaných bodů za přestupek, správní orgán, který přestupek projednává, nerozhoduje. Počet přičítaných bodů je totiž až důsledkem pravomocného rozhodnutí o přestupku a vyplývá ze zákonodárcem přijaté tabulky, která jednotlivým protiprávním jednáním přiřazuje určitou bodovou hodnotu. Tento postup je postupem autonomním ve vztahu k řízení o přestupku, respektive postupem až následným.
33. Krajský soud nemá žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné (v kontextu i prvostupňového správního rozhodnutí, jež dohromady tvoří jeden celek), když z něho zcela jasně plyne vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Rozhodnutí má základní zákonné náležitosti, z nichž lze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno a jak bylo rozhodnuto. Pokud jde o tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro žalobcem namítané rozpory výroku rozhodnutí a jeho odůvodnění, dlužno konstatovat, že zmiňované rozpory rozhodnutí skutečně obsahuje. Nicméně jsou zcela nepodstatného rázu a nedotýkají se podstatných skutečností, které jednoznačně svědčí o tom, že se žalobce daného přestupku skutečně dopustil. Jsou zřejmě jen důsledkem nepozornosti při využití odůvodnění již některého z dříve vydaných rozhodnutí k otázce zavinění při písemném vyhotovení

odůvodnění rozhodnutí v dané věci, když nedošlo k jeho „očistění“ od částí, které na nyní přezkoumávanou věc nedopadají. Nasvědčuje tomu např. skutečnost, že straně čtvrté a páté odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí jsou skutkové podstatě daného přestupku „věnovány“ zcela nadbytečně dva v podstatě stejné odstavce. Krom toho třeba uvést, že okolnost, že se žalobce dopustil daného přestupku ve formě zavinění úmyslu nepřímého, zaznělo v odůvodnění pouze jedenkrát, kdežto výrok o tom, že jde o přestupek nedbalostní povahy, je odůvodněn v prvoinstančním správním rozhodnutí opakovaně a v celém odstavci na jeho straně šesté dole.

34. Krajský soud proto nemá ani tuto námitku žalobce, že nebyla odůvodněna konkrétní forma zavinění (respektive rozpory v něm) za významnou pro rozhodnutí ve věci. Zvláště když podle § 3 tehdy platného zákona o přestupcích postačovalo k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanovil-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. A to pro daný případ nestanovil. A že se žalobce daného přestupku dopustil, má krajský soud za prokázané, neboť ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil vědomě nedbale. Nedbalostní zavinění žalobce je pak vyjádřeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu, který je závazný, a to způsobem nevzbuzujícím žádné pochybnosti. Pro úplnost je třeba dodat, že se formou zavinění zabýval i žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (viz str. pátá) a že ji shledal jako nevědomou nedbalost. Tím žalovaný jako odvolací orgán napravit uvedenou nepodstatnou vadu.
35. V ostatním krajský soud odkazuje na odůvodnění žalovaného, jakož i jemu předcházejícího správního rozhodnutí, neboť jinak by jen jinými slovy říkal totéž. Vzhledem k uvedenému, tedy s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti, dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

36. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly (viz výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 8. února 2019

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce